

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **A. V. T.**, narozený X, státní příslušnost Vietnam,
bytem X,
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Polkou,
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2,

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2021, č. j. CPR-1011-3/ČJ-2021-930310-V249,

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 26. 5. 2021, č. j. CPR-1011-3/ČJ-2021-930310-V249, se pro vadu řízení **zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2021, č. j. CPR-1011-3/ČJ-2021-930310-V249, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 30. 11. 2020, č. j. KRPU-121799-79/ČJ-2019-040022-SV-RBK. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uložil žalobci povinnost opustit území České republiky. Správní orgán prvního stupně zároveň podle § 50a odst. 4 zákona o pobytu cizinců stanovil žalobci dobu k opuštění území České republiky nejpozději do šedesáti dnů ode dne oznámení tohoto rozhodnutí.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že žalobou napadené rozhodnutí je postaveno na nedostatečně zjištěném stavu věci v důsledku nedostatečně provedeného dokazování. Žalobce namítal, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřiměřené, neboť žalobce má na území České republiky velmi silné vazby a jeho manželka je v pokročilém stádiu těhotenství a bez jeho pomoci se neobejde. Trval na tom, že se nedopustil tak závažného jednání, aby převážil zájem na jeho opuštění území České republiky nad zájmem na ochranu práva na respektování jeho rodinného a soukromého života. Dále namítal, že správní orgán prvního stupně nepřihlédl ke skutečnosti, že v době probíhající pandemie koronaviru je omezena nejen možnost žalobce území České republiky opustit, ale i možnost případně se na území České republiky vrátit. Tato skutečnost dopadá dle žalobce nejen do jeho života, ale i do života jeho manželky a jeho dětí.
3. Žalobce poukázal rovněž na skutečnost, že správní orgány mohou uložit pouze takovou povinnost, kterou je objektivně možné splnit. Žalobci byla povinnost vycestovat uložena dne 30. 11. 2020, tedy v době, kdy v České republice platila karanténní opatření a Vietnam zcela uzavřel své hranice. Byly zrušeny komerční lety do Vietnamu a probíhaly pouze repatriační lety organizované vietnamskou vládou, jejichž kapacita nedostačovala a byly nepřiměřeně drahé a žalobce si je nemohl z finančních důvodů dovolit. Tuto skutečnost správní orgány nezohlednily a neprokázaly, že žalobce skutečně mohl území České republiky, čímž zatížily svá rozhodnutí nepřezkoumatelností.
4. K poukazu žalovaného, že žalobce v případě nemožnosti opuštění České republiky měl požádat o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění, žalovaný uvedl, že to měly být právě správní orgány, které měly v rámci přiměřenosti rozhodnutí zkoumat otázku objektivní možnosti vycestování ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců. V případě, že je zjištěno, že vycestování není objektivně možné, měl by správní orgán dle žalobce řízení o povinnosti vycestovat zastavit a poučit cizince o tom, že musí podat žádost o strpění. Žalobce trval na tom, že pokud žalovaný připustil, že žalobce vycestovat objektivně skutečně nemohl, přiznal, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nezákonné, když bylo vydáno, aniž by se vypořádalo s otázkou objektivní možnosti žalobce vycestovat.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

5. Dále žalobce namítal, že podáním ze dne 26. 1. 2021 písemně sdělil správnímu orgánu prvního stupně, že nemůže území České republiky fakticky opustit, neboť jeho družka je aktuálně těhotná. Termín porodu byl stanoven na X. V době podání žaloby tedy družka žalobce byla v kritickém stádiu těhotenství, kdy se bez pomoci žalobce neobešla. Žalovaný se s touto skutečností nijak nevypořádal. Uvedená skutečnost, je dle žalobce zásadní pro posouzení možnosti žalobce vycestovat s ohledem na čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a s ohledem na Úmluvu o právech dítěte.

Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žalobce v žalobě uvedl novou skutečnost, která nebyla obsahem jeho odvolání, a to že jeho družka je těhotná. Žalovaný trval na tom, že žalobce ve svém odvolání skutečnost, že jeho družka je těhotná neuvedl a žalovaný se tedy s touto skutečností nemohl vypořádat. Dle žalovaného však ani těhotenství družky nemůže nic změnit na přiměřenosti žalobou napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že žalobce není oprávněn na území České republiky pobývat ani vyvíjet výdělečnou činnost. Finanční zajištění rodiny tak bude v budoucnu ležet výhradně na bedrech jeho družky. Ani v případě, že by bylo rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky zrušeno, žalobci by tím žádné pobytové oprávnění nevzniklo. Pokud tedy chce být žalobce své družce oporou, měl by dle žalovaného uspořádat své pobytové záležitosti, aby mohl v České republice legálně pobývat a pracovat. Žalovaný zdůraznil, že žalobce i jeho družka jsou občany Vietnamu a občanem Vietnamu bude tedy i jejich potomek. Budou tedy mít možnost realizovat svůj rodinný život na území jejich domovského státu.
7. K nemožnosti opustit území republiky žalovaný uvedl, že žalobce nijak nedoložil, že by se pokusil do repatriačního programu přihlásit a zajistit si tak místo v repatriačním letu. Ohledně vysokých finančních nákladů na vycestování žalovaný uvedl, že tuto otázku mohl žalobce řešit za pomoci neziskových organizací působících v této oblasti a za pomoci zastupitelského úřadu domovského státu. Žalobce nedoložil ani netvrdil žádnou aktivitu v tomto směru. Žalovaný rovněž upozornil na možnost podání žádosti o úhradu nákladů spojených s dobrovolným vycestováním ve smyslu § 123a zákona o pobytu cizinců.
8. Žalovaný trval na tom, že za daných okolností nelze od uložení povinnosti opustit území České republiky upustit a že je v daném případě třeba shledat napadené rozhodnutí jako přiměřené opatření.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.
10. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

11. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce pobýval na území České republiky od 6. 6. 2007 do 6. 2. 2014 na základě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání. Další prodloužení pobytu bylo žalobci zamítnuto. Dne 13. 1. 2014 podal žalobce žádost o udělení trvalého pobytu za účelem sloučení s občankou EU. Tato žádost byla zamítnuta s tím, že se žalobce dopustil obcházení zákona s cílem získat vízum. Dne 3. 12. 2018 podal žalobce žádost o vízum nad 90 dnů za účelem strpění. Tato žádost byla zamítnuta. Zamítnutí nabylo právní moci dne 21. 5. 2019. Od tohoto dne pobývá žalobce na území České republiky neoprávněně. Dne 3. 7. 2019 byl žalobce kontrolován hlídkou cizinecké policie a bylo s ním zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění. Následně bylo řízení žalobce překvalifikováno na řízení o povinnosti opustit území České republiky.
12. K námitce, žalobce, že v důsledku epidemiologické situace nemohl opustit území České republiky, soud uvádí následující. Soud se plně ztotožnil se závěry obsaženými v žalobou napadeném rozhodnutí, kde žalovaný konstatoval, že je nutné průběžně sledovat měnící se situaci ohledně leteckého spojení do země původu cizince a poukázal na repatriční lety organizované zastupitelským úřadem. Současně žalovaný poukázal na skutečnost, že pokud by žalobce prokázal objektivní nemožnost vycestovat ve lhůtě stanovené správním rozhodnutím, bylo možné v souladu se zákonem o pobytu cizinců požádat o vízum nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území. K poukazu na vysokou cenu letek soud konstatuje, že žalobce v průběhu správního řízení neprokázal, že by se vůbec o možnost vycestování prostřednictvím repatričního letu organizovaného zastupitelským úřadem pokusil. Nekontetizoval cenu takového letu a nedoložil ani své majetkové poměry za účelem doložení skutečnosti, že repatriční let je pro něho z finančních důvodů nedosažitelným způsobem vycestování v době pandemických opatření. Poukaz na finanční nákladnost vycestování tedy soud vyhodnotil jako zcela účelovou námitku, neboť cizinec, který pobývá v zemi nelegálně, musí počítat s tím, že případně uložená povinnost vycestovat do země původu je spojena s finančními náklady, které bude nutné na vycestování vynaložit. Nehledě na skutečnost, že existuje v § 123a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zakotvená možnost požádat o úhradu nákladů spojených s dobrovolným návratem cizinců, kterým byla uložena povinnost opustit území České republiky s tím, že následně cizinec uhradí pouze polovinu přepravních nákladů. S ohledem na výše uvedené shledal soud tuto námitku žalobce nedůvodnou.
13. Soud rovněž neshledal, že by správní orgány uložily žalobci nesplnitelnou povinnost, a to zejména s ohledem na možnost využití pomoci zastupitelského úřadu a repatričních letů. Rovněž neshledal, že by žalovaný porušil právní předpis, pokud nepoučil žalobce o případné možnosti požádat o vízum za účelem strpění pobytu či o možnosti požádat o úhradu nákladů spojených s dobrovolným vycestováním, neboť se jedná o skutečnosti vyplývající z platné právní úpravy, žalobce byl v rámci správního řízení zastoupen advokátem a z předmětných právních předpisů nijak nevyplývá poučovací povinnost

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

správních orgánů v tomto směru. Tyto námitky rovněž soud vyhodnotil jako zcela nedůvodné.

14. Další zásadní námitkou žalobce bylo posouzení otázky přiměřenosti rozhodnutí. V rozsudku ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 Azs 24/2017-29, Nejvyšší správní soud dovodil, že rozhodnutí o povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců podléhá přezkumu správních soudů, jakož i to, že v případě vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců je třeba posuzovat přiměřenost dopadů tohoto rozhodnutí podle § 174a téhož zákona. Žalobce mimo jiné ve své žalobě namítal, že před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí informoval správní orgán prvního stupně o skutečnosti, že jeho přítelkyně, která byla účastnicí řízení je ve vysokém stupni těhotenství. Vysoký stupeň těhotenství partnerky je nepochybně skutečností, kterou je nutné v rámci posuzování přiměřenosti rozhodnutí posuzovat.
15. Z obsahu správního spisu vyplynulo, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 30. 11. 2020. Proti němu žalobce podal blanketní odvolání, které doplnil podáním ze dne 17. 12. 2020. Dne 27. 1. 2021 bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno podání žalobce ze dne 26. 1. 2021 označené jako „*Žádost o vydání nového rozhodnutí, kterým se stanoví nová doba k opuštění území ČR v souvislosti s rozhodnutím PČR, odbor cizinecké policie, č. j. KRPU-121799-79/ČJ-2019-040022-RBK ze dne 30. 11. 2020*“. Přílohou tohoto podání byla kopie propouštěcí zpráva gynekologicko porodnické kliniky ze dne 21. 12. 2020, kopie těhotenského průkazu přítelkyně žalobce T. M. H. L. a kopie potvrzení cestovní kanceláře H. B. Q. ze dne 20. 1. 2021, kde je uvedeno, že do 18. 3. 2021 nejsou k dispozici žádné lety do Vietnamu. Na základě této žádosti správní orgán prvního stupně zahájil řízení o vydání nového rozhodnutí v souladu s § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
16. Pro posouzení dané věci je zásadní vyjasnit charakter institutu nového rozhodnutí. Dle § 101 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“) provést a vydat nové rozhodnutí ve věci lze tehdy, jestliže nové rozhodnutí z vážných důvodů dodatečně stanoví nebo změní dobu platnosti nebo účinnosti rozhodnutí anebo lhůtu ke splnění povinnosti nebo dodatečně povolí plnění ve splátkách, popřípadě po částech; zkrácení doby platnosti nebo účinnosti rozhodnutí anebo lhůty ke splnění povinnosti je možné pouze tehdy, stanoví-li tuto možnost zákon.
17. Dle důvodové zprávy ke správnímu řádu slouží nové rozhodnutí k odstranění tvrdosti původního rozhodnutí, na základě § 101 písm. c) správního řádu může správní orgán ve výjimečných případech vydat nové rozhodnutí, kterým dodatečně stanoví nebo změní dobu platnosti nebo účinnosti rozhodnutí, či lhůtu ke splnění povinnosti. Správní orgán může vydat nové rozhodnutí jen a pouze, pokud existují **v již pravomocně rozhodnuté věci** natolik vážné důvody, že je kvůli nim třeba prolomit překážku věci rozhodnuté. K institutu nového rozhodnutí se Nejvyšší správní soud rozsáhle vyjádřil v rozsudku ze dne 30. 10. 2018, č. j. 5 As 122/2016-36, v němž mimo jiné uvedl, že „*institut tzv. nového rozhodnutí podle § 101 správního řádu nepatří svým charakterem mezi opravné prostředky*“, neboť „*zatímco smyslem opravných prostředků je zjednání nápravy vydaných rozhodnutí, podstatou vydání tzv. nového rozhodnutí je nové posouzení již pravomocně rozhodnuté věci* (zvýraznění povedl soud) – *a to buď za stejných, anebo zpravidla změněných výchozích skutkových či právních podmínek...*“ V rozsudku ze dne 19. 11. 2019, č. j. 4 Azs 235/2017-39, Nejvyšší správní soud uvedl, že „*v případě nového rozhodnutí podle § 101 písm. c) správního*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

řádu dochází k prolomení překážky věci pravomocně rozhodnuté (zvýraznění provedl soud) modifikací rozhodnutí přiznávajícího práva či ukládajícího povinnost.“

18. Z výše uvedeného tedy jednoznačně vyplývá, že řízení o vydání nového rozhodnutí podle § 101 správního řádu lze zahájit pouze v případě, že původní řízení o uložení povinnosti je již pravomocně ukončeno. V daném případě však písemnost, označená jako žádost o vydání nového rozhodnutí byla správnímu orgánu prvního stupně doručena téměř čtyři měsíce před vydáním odvolacího rozhodnutí ve věci (žalobou napadeného rozhodnutí). V situaci, kdy dle platné právní úpravy nebylo možné zahájit řízení o vydání nového rozhodnutí, neboť dosud nebylo rozhodnuto o včasném odvolání účastníka řízení, měl správní orgán prvního stupně posoudit písemnost žalobce ze dne 26. 1. 2021 označenou jako žádost o vydání nového rozhodnutí dle obsahu jako doplnění žalobcova odvolání a neprodleně jej postoupit žalovanému jako odvolacímu orgánu. Žalovaný se následně měl se skutečnostmi uvedenými v předmětné písemnosti vypořádat v rámci žalobou napadeného rozhodnutí.
19. Pro úplnost soud podotýká, že z žalobcem předložených dokladů, které byly přílohou jeho podání ze dne 26. 1. 2021, vyplývá, že k početí u přítelkyně žalobce došlo koncem roku 2020, nejednalo se tedy o skutečnost, kterou by žalobce mohl uplatnit již v průběhu prvostupňového řízení.
20. Z výše uvedeného dle soudu vyplývá, že žalovaný se v rámci odvolacího řízení nezabýval veškerými podstatnými skutečnostmi (těhotenství a zdravotní problémy přítelkyně žalobce spojené s těhotenstvím), které měly vliv na posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce a které byly správním orgánům před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí žalobcem sděleny. V této skutečnosti spatřuje soud vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., spočívající v nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů.
21. Vzhledem k výše uvedenému soud výrokem I. tohoto rozhodnutí zrušil dle § 78 odst. 1 s. ř. s. žalobou napadené rozhodnutí pro vadu řízení dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a dle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení s tím, že dle § 78 odst. 5 s. ř. s. je žalovaný vázán právním názorem vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku.
22. Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, a proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému výrokem II. tohoto rozhodnutí povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 11 228 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 3 000 Kč, z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobce Mgr. Vratislava Polky po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a); podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d)], z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu] a z částky 1 428 Kč odpovídající DPH z výše uvedených částek kromě soudního poplatku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 1. března 2022

Mgr. Václav Trajer, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.